

**ΛΟΓΟΣ ΝΥΝ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΙΕΡΑΣ
ΜΟΝΗΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ
ΓΙΑΝΤΣΙΔΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΖΑΧΑΡΑΚΗ.**

29 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών καί πάσης Ἑλλάδος, κ.κ. Ἱερώνυμε, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Φθιώτιδος κ.κ. Νικόλαε, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀτλάντας κ.κ. Ἀλέξιε, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα, Θηβῶν καί Λεβαδείας κ.κ. Γεώργιε, Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἀβύδου, κ.κ. Κύριλλε,

Ἅγιοι Καθηγούμενοι,

Εὐλαβέστατοι πρεσβύτεροι καί διάκονοι, Ὅσιώτατοι Μοναχοί καί μοναχές, Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες καί Εὐσεβεῖς χριστιανοί καί Ἀδελφοί.

«Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καί ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη... ἠρπάγη, μὴ κακία ἄλλαξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ... Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς... ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ...» (Σοφία Σόλ. δ', 10).

Ὁ θάνατος βρῆκε τόν π. Δαμασκηνό ὑπηρετοῦντα. Τόν βρῆκε γρηγοροῦντα καί πεπληρωμένον στήν ἑπαλξιν τοῦ πῶς εὐγενικοῦ ἀγῶνα γιά τήν κατά Χριστόν τελείωση. Θεολόγος, ἀρχιμανδρίτης καί ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς ἱερᾶς μονῆς Ἀγάθωνος ἐπέλεξε νά ζήσει ὡς ἀπλός μοναχός. Ὑπῆρξε ταπεινός καί γενναῖος συνάμα. Μέ τή ζωὴ του κέρδισε τήν ἀγάπην καί τόν σεβασμό. Ἀναγνωρίζεται ὡς ἓνα ἀπό τά πῶς εὐωδιαστά ἄνθη τῆς Φθιωτικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν πονᾷς, δέν εἶναι εὐκόλο νά ὁμιλεῖς. Ἡ σιωπὴ ταιριάζει περισσότερο στόν πόνο. Ὅμως εἶναι χρέος μου νά μιλήσω. Νά ἀναφερθῶ μέ εἰλικρίνεια στόν Γέροντά μου, στόν πνευματικό πατέρα πού μέ τίμησε μέ τό νά μέ αἰσθάνεται καί νά μέ ἀποκαλεῖ Ἀδελφό. Νά μιλήσω, πρέπει, γιά τόν ἄνθρωπο πού

ἔδωσε πνοή στήν πνευματική διάσταση τῆς μοναχικῆς μας περιπέτειας.

Ὁ πατήρ Δαμασκηνός, γέννημα καί θρέμμα τῆς Εὐρυτανικῆς γῆς, ἀγάπησε τόν τόπο πού τόν ἀνέδειξε καί συμπορεύθηκε μέ τούς ἀνθρώπους του. Ἡ φοίτησή του στό Ἐκκλησιαστικό Γυμνάσιο τῆς Λαμίας ἀρχικά καί στή Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στή συνέχεια, ἀποτέλεσε τήν παιδευτική λειτουργία πού ἐπεξέτεινε τούς ὀρίζοντες πού ἄνοιξαν στήν ψυχή του οἱ γονεϊκές παρακαταθῆκες. Ἐχοντας δεχθεῖ ἀπό τούς εὐσεβεῖς γονεῖς του τήν καλή μαγιά τῆς στέρεας ὑπαρξης, ἔταξε ὡς πλαίσιο δράσης καί ἀποστολῆς του τόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Μέ συγκίνηση ἀναμιμνησκόταν πάντοτε τό τρυφερό φιλί τοῦ πατέρα του Θεοφάνη, πού τοῦ ἔδωσε τήν ἡμέρα τῆς κουράς του λέγοντας «ἐξεπλήρωσες ἄσβεστον πόθον πατρός σου σήμερα, παιδί μου».

Ὡς θεολόγος καθηγητής, μέ μόνιμη κατοικία του τό μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Ἀγάθωνα, χωρίς νά ἔχει γίνει μοναχός, ἐνέπνευσε χιλιάδες μαθητές διδάσκοντάς τους ὡς παιδαγωγική αὐθεντία τῆς ἀγάπης καί τοῦ διαλόγου, τήν ὀρθόδοξη θεωρία καί πράξη τῆς πίστες μας, μέ τρόπο βιωματικό. Ἀναδέχθηκε τό χρέος τῆς προετοιμασίας καί μύησης ἐκατοντάδων ἱερέων. Συμμετέσχε σέ συνέδρια καί συμπόσια-θεολογικά καί ἐκκλησιαστικά- ἔχοντας πάντοτε ὑψηλό αἶσθημα εὐθύνης, πού τόν ὀδηγοῦσε στό νά ἐκφράζεται μέ σαφήνεια καί μέτρο. Νά παρεμβαίνει καί νά συμβάλει μέ ἐλευθερία καί πειθῶ στήν ἀνάδειξη καί τῶν πιό δύσκολων ἢ πολύπλοκων θεμάτων.

Ὅταν μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας καταξιωθεῖ ὡς θεολόγος καί δάσκαλος, ἐκάρη μοναχός καί ἐξελέγη ἡγούμενος, ὁ π. Δαμασκηνός μετέστη ἀπό τό ἐπαγγελματικό ἐγώ ἀμετάκλητα στό ἐμεῖς τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας. Ἀξίωσε ἀπό τόν ἑαυτό του νά φανεῖ ἄξιος τοῦ προτύπου πού συνιστοῦσε ἀφενός ὁ Πνευματικός του Πατέρας, ὁ Γέροντας Βησσαρίων καί ἀφετέρου ἡ ἀγωνιστική παρουσία τοῦ προηγούμενου π. Γερμανοῦ. Ὡς μοναχός ἀγωνίζεται σκληρά καί μελετᾷ ἀκατάπαυστα τούς πατέρες. Διαμορφώνει ἐν τοῖς πράγμασι σαφῆ εἰκόνα γιά τή σχέση τῆς πίστες μέ τήν ὀρθόδοξη ζωή καί

δράση. Ὁ π. Δαμασκηνός στά μάτια ὅλων γίνεται μέρα μέ τήν ἡμέρα ἓνα σταθερό σημεῖο ἀναφορᾶς, ἓνας αὐθεντικός ὀρθόδοξος κληρικός. Μέ ἄγρυπνη τή συνείδηση διδάσκει μέ τόν λόγο του καί μέ τό ἔργο. Ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίες, παλεύει ἐναντίον τῆς ἀδικίας καί τῆς ἀνέχειας. Τίθεται στήν ὑπηρεσία ὅποιου ἔχει ἀνάγκη. Ὑπηρετεῖ συνεχῶς τό αἶτημα νά ἐνισχυθεῖ ἡ ἀπήχηση τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Μονῆς μας στόν σύγχρονο κόσμο καί ἰδιαίτερα στούς νέους. Χρωστᾶμε στόν π. Δαμασκηνό τό ὅτι ἡ Μονή μας ἀπέβη πνευματικό κέντρο, χῶρος ἀνοικτός στή φιλοξενία, ζωντανή ὀρθόδοξη ἐστία. Μέ τό ἐκκλησιαστικό ἦθος του καί τό σεβασμό τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξης ἀπέβη συνδετικός κρίκος, ἐκφραστής τῆς ὁμόνοιας καί τῆς καταλλαγῆς στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνεργασία του μέ τόν Μητροπολίτη μας ἀποτελοῦσε γι' αὐτόν θέμα εὐπρέπειας καί χρέους.

Χρωστᾶμε στόν π. Δαμασκηνό τήν ἀποδοχή τῆς ἀποστολῆς, τή στέρεα συνειδητοποίηση τῆς εὐγνωμοσύνης στόν Χριστό, πού μᾶς ἔδωσε ὑπόσταση μέ τό νά ἐνταχθοῦμε στό σῶμα τῶν λειτουργῶν Του.

Ὅταν τό 1996 ὁ π. Δαμασκηνός προσεβλήθη ἀπό κίρρωση τοῦ ἥπατος, ξεπέρασε τό ἄγγιγμα τοῦ θανάτου ἀκουμπώντας μέ ὅλο του τό εἶναι στήν ἀγάπη τῆς μεγάλης Μάνας, τῆς Παναγιᾶς. Ἡ περιπέτεια αὐτή ἔδωσε τήν εὐκαιρία στόν π. Δαμασκηνό νά δείξει τή δύναμη τῆς ὑπομονῆς καί τῆς καρτερίας. Μᾶς φανέρωσε μέσα ἀπό τόν ἀσθενή ἡγούμενό μας ὁ Θεός τήν ἀπεριόριστη ἀγάπη του μέ τούς δρόμους πού μᾶς ἄνοιξε μέχρι τό Μαϊάμι τῆς Ἀμερικῆς. Μέ τούς ἀνθρώπους πού μᾶς ἔστειλε πρὸς συμπαράσταση καί καθοδήγηση. Μέ τόν ἀδελφό καί φίλο μας κ. Ἀθανάσιο Βακράκο, πού ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού τόν ἔστειλε ἡ Παναγία καί ὁδήγησε τόν Γέροντα στό Μαϊάμι γιά νά θεραπευτεῖ. Μέ τούς Ἑλλήνες ἀδελφούς μας πού γνωρίσαμε στό Μαϊάμι, ὅπως τόν Γιάννη καί τήν Εὐαγγελία Σκούρτη, ἡ ὁποία βρίσκεται κοντά μας σήμερα, ἀπό τήν Ἀμερική, καθώς καί τόν παρόντα Σεβασμιώτατο Ἀτλάντας κ.κ. Ἀλέξιο καί οἱ ὅποιοι μᾶς συμπαράστάθηκαν σάν ἀδελφοί. Μέ τόν κορυφαῖο πνευματικό πατέρα Δημοσθένη Μέκρα πού μᾶς σήκωσε καί μᾶς κράτησε στά χέρια του καί δέν μᾶς ἄφησε νά καταλάβουμε τή

ξενητεία. Μέ τή συνάντηση μέ τόν Άνδρέα Τζάκη, τόν παγκοσμίου φήμης χειρουργό πού συνέβαλε στήν ἴασή του. Μᾶς δίδαξε ὁ π. Δαμασκηνός μέ ὅσα ἔζησε ἐπί 20 χρόνια μετά τήν ἐμφάνιση τῆς ἀσθένειας αὐτό πού ὁ ἴδιος βίωνε λέγοντας ὅτι ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε μεγάλη εὐλογία. Αὐτῆς τῆς εὐλογημένης κατάστασης, ἄλλωστε, καρπός ἀποδείχθηκε ἡ γνωριμία μέ τόν μεγάλο εὐεργέτη τῆς Μονῆς μας, τόν μακαριστό Ἀδελφό καί φίλο μας Εὐάγγελο Βασιλείου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὁμολογοῦν πώς θά τοὺς λείψει αὐτή ἡ ἀνοικτή ἀγκαλιά καί ἡ παρησία τοῦ Γέροντα.

«Ὅταν μπαίναμε στό μοναστήρι, τόν βλέπαμε νά σηκώνεται καί νά μᾶς ὑποδέχεται μέ ἀνοικτά τὰ χέρια του καί ἀμέσως μᾶς «ἔφευγαν» τὰ μισά προβλήματα πού μᾶς ἀπασχολοῦσαν. Ὅταν στή συνέχεια κουβεντιάζαμε μαζί του «ἔφευγαν» καί τὰ ὑπόλοιπα καί στό τέλος, φεύγαμε ἀπό τό μοναστήρι πετώντας», μᾶς λένε οἱ ἄνθρωποι πού τόν γνώρισαν.

Μεγάλη ἦταν καί ἡ φιλανθρωπία του. Ἐμμεῖτο τόν ἀγιασμένο Γέροντα Βησσαρίωνα καί βοηθοῦσε τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονταν σέ μεγάλη δυσκολία καί ἔνδεια. Πάντοτε εἶχε κάτι νά τοὺς δώσει, μικρό ἢ μεγάλο. Μᾶς ἔλεγε χαρακτηριστικά ὅτι δέν πρέπει νά φεύγει κάποιος πού ζητάει βοήθεια, ἀπό τό μοναστήρι μας, χωρίς νά πάρει ἔστω καί κάτι ἐλάχιστον. Δέν ἐπιτρέπεται. Δέν τό θέλει ὁ Θεός καί θά μᾶς κρίνει γιά αὐτό!

Εἶχε μεγάλη εὐαισθησία γιά τίς εὐπαθεῖς ομάδες τῶν ἀδελφῶν μας χριστιανῶν καί πρόσφερε πάντα πλούσια τήν ἀγάπη του.

Σέ ἐμᾶς τοὺς συμμοναστές του ἦταν ὁ πατέρας καί καθοδηγητής μας. Ὁ πνευματικός καί παρηγορητής μας. Δέν μᾶς ἄφησε ποτέ ἀπροστάτευτους καί ἀβοήθητους. Πάντα μᾶς ἔστεργε, καί πάντα μᾶς ἐνίσχυε πνευματικά, δίνοντας πρῶτος αὐτός, τό παράδειγμα τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας καί τῆς συγχωρητικότητας. Ζητοῦσε πρῶτος συγγνώμη καί ἤθελε νά τόν συγχωροῦν.

Κάθε βράδυ, μετά τό Ἀπόδειπνο, μᾶς ἀσπαζόταν καί τοῦ φιλούσαμε τό χέρι ζητώντας του συγγνώμη γιά τυχόν ἀβλεψίες καί λάθη μας. Ποτέ δέν ἐπέτρεπε νά πᾶμε γιά ὕπνο, χωρίς νά

πάρουμε τή συγχώρεση ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Αὐτό ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα πού ἀπαιτοῦσε καὶ μᾶς ἐπέβαλλε νὰ τὸ κάνουμε.

Τιμοῦσε καὶ σεβόταν τὸν Ἐπίσκοπό του καὶ τὸν θεωροῦσε Γέροντα καὶ πατέρα του. Πάντα μᾶς ἔλεγε νὰ σεβόμαστε τὸν Δεσπότη, τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. «Δὲν ὑπάρχει, μᾶς ἔλεγε, Ἐκκλησία χωρὶς τὸν Ἐπίσκοπο». Τὸν συμβουλευόταν πάντα καὶ τὸν ἀγαποῦσε χωρὶς ὑστεροβουλία.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔσκυψαν στό πετραχῆλι του καὶ βοηθήθηκαν πνευματικά. Εἶχε γιὰ ὅλους τὸν εἰδικό λόγο πού ταίριαζε στὸν καθένα ξεχωριστά καὶ τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Δὲν εἶχε «πνευματικοπαῖδια», ὅπως ἔλεγε, διότι δὲν ἤθελε ὀπαδούς.

Τοὺς ἔδειχνε ἀπευθείας τὸν Χριστό καὶ τοὺς ὀδηγοῦσε σὲ Αὐτόν!

Ὁ πατὴρ Δαμασκηνὸς δὲν ἀγαποῦσε τὰ μεγαλεῖα καὶ τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων. Ταπεινὸς καὶ πάντα διακριτικὸς σπάνια ἔβγαινε σὲ δημόσιες ἐκδηλώσεις.

Σὲ προτάσεις πού τοῦ γίνονταν νὰ γραφεῖ στοὺς καταλόγους, γιὰ ἐπίσκοπος, πάντα προέβαλλε σὰν δικαιολογία τοὺς λόγους ὑγείας του. «Δὲν ἀφήνω, ἔλεγε, τὸ μοναστήρι μου γιὰ κανέναν λόγο, δὲν ἀφήνω τὸν παράδεισό μου. Ἐγὼ εἶμαι σακατεμένος καὶ ἀνήμερος».

Ἦθελε νὰ διέλθει ἐν εἰρήνῃ τὰ ὅσα χρόνια τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ χαρίσει ὁ Θεός, καί, ἂν εἶναι ὁ παράδεισος, ἔλεγε, ὅπως εἶναι τὸ μοναστήρι του, νὰ τὸν πάει ὁ Κύριος σὲ αὐτόν.

Ἀξιοποίησε τὸ στιχουργικὸ καὶ συγγραφικὸ τάλαντο μὲ τὸ ὅποιο τὸν εἶχε προικίσει ὁ Θεός καὶ ἔγραψε μεγάλο ἀριθμὸ ποιημάτων, καθὼς καὶ πεζογραφήματα-διηγήματα, πού δὲν πρόλαβε νὰ τὰ ἐκδώσει.

Τὸν τελευταῖο χρόνο πρὶν τὴν κοίμησή του, ἔγραφε σχεδὸν μέρα παρά μέρα καὶ ἓνα ποίημα, λές καὶ ἤξερε ὅτι θὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸν ἐγκόσμιό βίο! Ἦταν δημιουργικὸς καὶ παραγωγικὸς μέχρι τέλους!

Τὸ γεγονός πὺν σημάδεψε τὴν πορεία τοῦ π. Δαμασκηνοῦ καὶ πλέον ζοῦσε μόνο γιὰ αὐτό, ἦταν ἡ ἐκταφὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μονῆς, ἱερομονάχου π. Βησσαρίωνος Κορκολιάκου. Ἡ ἀφθαρσία καὶ ἡ ἀκεραιότητα τοῦ σώματος σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν

εὐωδία τοῦ σκηνώματός τοῦ π. Βησσαριωνος ὑπῆρξε καθοριστικό γεγονός καὶ σημεῖο, τὸ ὁποῖο τὸν συγκλόνισε καὶ τὸν προσδιόρισε γιὰ πάντα. Ἡ πίστη του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν ὅσιο Γέροντα Βησσαρίωνα τὸν κατέστησαν ὁμολογητὴ καὶ ὑπερασπιστὴ του. Ἐπωμίστηκε τὸ βάρος τῆς φανέρωσης καὶ πληροφόρησης, πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἁγιασμένου Γέροντα, τὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει καὶ σπουδάσει γιὰ εἴκοσι καὶ πλέον χρόνια.

Ὅταν μὲ πρωτοβουλία καὶ ἐνέργειες τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. κ. Νικολάου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποκάλεσε τὴν ἀφθαρσία «σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ» καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ παραμείνει τὸ σκῆνωμα σὲ λάρνακα, ὁ π. Δαμασκηνὸς αἰσθάνθηκε πνευματικὴ πληρότητα καὶ ἱερό χρέος.

Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια περίπου ξεκίνησε τὴ συγγραφὴ βιβλίου μὲ περιεχόμενο τὴ ζωὴ, τὸ ἔργο καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα. Νυχθημερόν τὸν ἀπασχολοῦσε ἡ διασταύρωση τῶν πληροφοριῶν, ἡ τεκμηρίωση τῶν περιστατικῶν καὶ ἡ ἀνάδειξη τῆς ἀλήθειας πού συνιστᾷ τὸ πρόσωπο τοῦ π. Βησσαριωνος. Ἡ συγγραφὴ τοῦ βιβλίου μὲ τίτλο: «Βησσαρίων ὁ Ἀγαθωνίτης, ὁ ἐλεήμων πνευματικός», ἐπισφραγίστηκε τὴν 14ῃ Ἰουνίου, ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μία ἐβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδημία του, ἔγινε Θεία Λειτουργία, τὴν ὁποία τέλεσε ὁ ἴδιος, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, ὅπου φυλάσσεται τὸ σκῆνωμα τοῦ π. Βησσαριωνος. Ἦταν ἐπιθυμία τοῦ σεβαστοῦ μας καθηγητοῦ, τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, κ. Γεωργίου Σπανοῦ, ὁ ὁποῖος συνεργάστηκε μὲ τὸν Γέροντα Δαμασκηνό καὶ ἐπιμελήθηκε τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου, γιὰ τὸν ὅσιο Βησσαρίωνα. Πρώτη φορά τελέσθηκε θεία λειτουργία μέσα σὲ αὐτό τὸ παρεκκλήσιο. Μεγάλῃ εὐλογίᾳ!

Ὅταν τελείωσε τὴ Θεία Λειτουργία καὶ βγῆκε ἔξω, ἦταν πανευτυχής, διότι εἶχε φέρει εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν πού εἶχε ἀναλάβει καὶ εἶχε ὑποσχεθεῖ ἀπέναντι στὸν ὅσιο Βησσαρίωνα. Εἶπε, μάλιστα, χαρακτηριστικά: «Τώρα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀναπαυθῶ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ!

Για τὴν προσφορὰ τοῦ γέροντα μίλησε ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου. Καὶ ὁμιλοῦν ἀκόμη μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ καθενὸς οἱ ἀγαθὲς πράξεις του, ἡ ἀνεπιτήδευτη ἀγάπη του καὶ ἡ ἀθόρυβη ἐλεημοσύνη του.

Ἐφυγε ἀκτῆμων. Ὁ ἀνυπέρβλητος πλοῦτος ὑπῆρχε στὴν ψυχὴ του, ποὺ πάντα συγχωροῦσε, μακροθυμοῦσε, εὐεργετοῦσε, ἀγαποῦσε καὶ στήριζε.

Προτιμοῦσε νὰ ἀπαλλαγεῖ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ὅλα τα ἀξιώματα πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀξίωσε νὰ τοῦ δοθοῦν.

Ὁ Κύριος, ὁ ἐξουσιαστής τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸν κάλεσε εἰς τὰς αἰωνίους μονάς Του, γιὰ νὰ τὸν ἀναπαύσει αἰωνίως στοὺς «κόλπους τοῦ Ἀβραάμ».

Ἀνεπαύθη στίς 23 Ἰουνίου 2017.

Τό σκῆνωμά του ἐτάφη ἐδῶ, στὸν τόπο πού ἀγάπησε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, στὸν τόπο ὅπου ἔζησε καὶ ἐργάστηκε καὶ στὸν τόπο πού ἀσκήθηκε καὶ βίωσε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἄς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη του!